

Este păcat, să dansezi?

Vrem să dansăm și să fim veseli ...

Este păcat, să dansezi?

Versete călăuzitoare: Marcu 6.21,22; Luca 15.25; 2 Samuel 6.14-16

Marcu 6.21,22: Și a venit o zi potrivită, când Irod, de ziua nașterii sale, a dat o masă celor mari ai săi și ofițerilor și căpeteniilor Galileii. Și, intrând fiica Irodiadei însăși și dansând, a plăcut lui Irod și celor care stăteau împreună cu el la masă. Și împăratul i-a spus fetei: „Cere-mi orice vrei și-ți voi da”.

Luca 15.25: Și fiul său mai mare era la câmp. Și, când a venit și s-a apropiat de casă, a auzit muzică și jocuri.

2 Samuel 6.14-16: Și David juca din toată puterea lui înaintea Domnului. Și David era încins cu un efod de in subțire. ... Și a fost așa: când a intrat chivotul Domnului în cetatea lui David, Mical, fiica, lui Saul, s-a uitat pe fereastră și l-a văzut pe împăratul David sărind și jucând înaintea Domnului; și l-a disprețuit în inima ei.

Introducere

Este păcat, să dansezi? Să urmărim modelul biblic, și ca David să dansăm înaintea lui Dumnezeu (2 Samuel 6.14)? Ce spune Biblia cu privire la acest subiect?

Ca la toate subiectele vrem să ne întrebăm mai întâi – și pentru un moment vrem să lăsăm la o parte părerile noastre preconceptuate și tradiția -: Doamne, ce ne spune Cuvântul Tău cu privire la acest subiect? Doamne, te rog vorbește-ne Tu prin Cuvântul Tău. Noi vrem cu plăcere să luăm în serios Biblia ca și Cuvânt al Tău, pentru acum și aici.

Cuvântul „a dansa” în Scriptură

Cuvântul „a dansa” sau „horă” („joc în cerc”) nu se întâlnește prea des în Biblie. În total se întâlnește de aproximativ 22 de ori (din acestea numai de 7 ori în Noul Testament) - s-a calculat cu ajutorul unei concordanțe pe computer. Dacă se cercetează exact aceste locuri, se constată că acest cuvânt este folosit în contextul unor ocazii negative, de exemplu dansul în jurul vițelului de aur, însă pe de altă parte și în sens foarte pozitiv, de exemplu când David împreună cu poporul a dansat înaintea Domnului (2 Samuel 6.14) sau când poporul și-a exprimat prețuirea pentru Dumnezeu prin joacă în cerc (Psalmul 87.7).

De asemenea se poate constata că în nici un loc nu este vorba că bărbatul și femeia au dansat împreună, deci îmbrățișați sub o formă oarecare. Erau sau persoane singulare sau întreg poporul sau multe femei, și aceasta exclusiv în Vechiul Testament. Desigur lipsa acestor lucruri nu este o dovadă că aceste lucruri ar fi interzise „legitim”.

Este păcat, să dansezi?

Eclesiastul ne spune: este „un timp pentru a jeli și un timp pentru a sări de bucurie.” Și dacă privim dansul din partea pozitivă, atunci el înseamnă: vrem să ne bucurăm! Dansul este o expresie a bucuriei, cel puțin în Vechiul Testament. Și cine a văzut dezlănțuirea de bucurie a israeliților este cu siguranță fascinat de expresia puternică a bucuriei.

În Noul Testament însă găsim un loc foarte interesant, unde în Iacov 5 se spune: „Este cineva bucuros? Să cânte psalmi!” Este interesant că acolo nu se spune nimic despre „să danseze și să cânte psalmi”, așa cum se spune în Psalmul 87.7: „Cei care cântă și joacă vor spune: «Toate izvoarele mele sunt în Tine»”. Înseamnă deci, pentru că în Iacov 5 nu stă scris, că ar fi interzis să dansezi?

Trebuie să spunem în mod obiectiv, că pentru Domnul Isus era de la sine înțeles să relateze următoarele într-o parabolă: „Și, când a venit și s-a apropiat de casă, a auzit muzică și jocuri.” În timpul acela era foarte normal să se exprime bucurie prin dansuri în cerc. Trebuie însă să ținem seama că Domnul Isus a folosit exemple din timpurile acelea, pe care oamenii le puteau înțelege, așa cum și noi astăzi putem aduce exemple, pe care oamenii le înțeleg. Însă aceasta nu înseamnă că noi recomandăm aceste lucruri spre imitare. Deci noi lăsăm locul acesta să stea acolo unde este cu valoare neutrală, și nu vrem să pierdem din vedere conținutul acestei muzici și al jocului: și anume, că tatăl s-a bucurat să primească înapoi pe fiul său.

Deci Noul Testament este foarte „econom”, când este vorba de dans. Dansul nu este condamnat în nici un loc, dar nici nu este recomandat în vreun loc.

Ce este cu discoteca?

Putem deci noi dansa nestingheriți, deoarece Biblia nu ne interzice aceasta? Ce este cu discoteca și serile de dans specifice, unde în mod tradițional se dansează, ca de exemplu valsuri, tangou sau foxtrott?

Desigur aceste două forme actuale ale dansului nu trebuie puse pe aceeași treaptă. În discotecă nu este vorba numai de dans, ci și de muzica exagerat de tare, care poate transpune pe cineva în extaz (și uneori are chiar texte blasfematoare la adresa lui Dumnezeu sau numesc bună imoralitatea). Oricine, care a fost odată într-o discotecă – și în trecut fie spus, dacă am voie să spun așa, o spun din experiență -, va confirma că aici deseori, dacă nu chiar întotdeauna este vorba de pofta cărnii. Sau ca să exprimăm altfel, pentru ca cititorii noștri tineri să înțeleagă, este vorba de „anbaggern” (n. tr.: adresare provocatoare și arătare clară a propriilor interese pentru persoana adresată). Și te așezi pe *aceeași* treaptă cu fiica Irodiadei, care a dansat înaintea împăratului Irod. Împăratul a fost așa de „amețit” de emanația ei erotică în dans, că a fost gata să dispună aducerea capului lui Ioan Botezătorul. De aceea dorim să atenționăm insistent pe tinerii noștri cu privire la aceste lucruri. Cine crede că se poate expune acestor ispite, să nu se mire dacă va cădea în cele mai grave păcate, pe care el înainte nicidecum nu le voia sau le considera chiar imposibile – căci și Irod a prețuit odinioară foarte mult pe Ioan: „Irod se temea de Ioan, știindu-l om drept și sfânt, și-l ocrotea; și, auzindu-l,

Este păcat, să dansezi?

stătea pe gânduri [făcea multe] și-l asculta cu plăcere” (Marcu 6.20). Era deci ultimul lucru pe care Irod îl voia de fapt.

Seri de dans / cluburi de dans

Dar ce este cu serile de dans, în care eu dansez numai cu soția mea și în care nu este nici un gând păcătos și nici un lucru de extaz nu joacă vreun rol? Desigur și în acest caz nu vrem să mergem mai departe decât merge Sfânta Scriptură și nu vrem să stabilim porunci acolo unde ele nu sunt. În afară de aceasta suntem deplin conștienți, că astfel de dans nu se compară cu vizita în discotecă. Vrem însă să dăm numai atât de gândit: nu este nici măcar un singur loc în Biblie, în care bărbat și femeie dansează împreună strâns îmbrățișați, ceea ce nu este de repudiat, dacă o pereche căsătorită face aceasta. Însă întrebarea este totuși: Unde fac ei aceasta? Și nu este petrecerea împreună cu necredincioșii ceea ce Scriptura denumeste „prietenia cu lumea”?

Desigur pot fi situații, când cineva vine la credință și mulți ani a mers într-un club de dans sau la seri de dans și unde acum există posibilitatea să vestească Evanghelia prietenilor și cunoscuților. Însă cu siguranță acestea vor fi excepții rare, care nu trebuie ridicate la rangul de regulă. Pe lângă aceasta în fiecare club de dans și la fiecare seară de dans este total normal și se obișnuiește să fie „alegerea damelor” și „alegerea domnilor”, ceea ce înseamnă, că nu se dansează cu partenerul propriu, ci cu un străin. Dacă facem aceasta, nu trebuie să ne așteptăm din partea lui Dumnezeu la păzirea de gânduri false, căci chiar un proverb din lume spune: Cine se pune în pericol va pieri în el! Nu poți merge într-o casă de petreceri și să spui: Doamne, Te rog păzește-mă, vreau numai să văd odată cum arată acolo. De regulă astfel de rugăciuni nu vor fi împlinite de Dumnezeu. Aceste aspecte dorim să le punem înaintea fiecărui cititor spre meditare asupra lor cu rugăciune. Important este în toate cazurile să nu facem nimic dintr-o râvnă legalistă exagerată, ci din dragoste pentru Domnul.

Dansuri de adorare

Mai este o altă chestiune, că astăzi se spune, că sunt și dansuri de adorare și că se îngrădește spontaneitatea Duhului dacă în strângerile laolaltă acestea nu ar fi permise. Gândul acesta îl respingem însă cu hotărâre. Desigur în multe strângeri laolaltă lipsește spontaneitatea Duhului, și cu siguranță sunt posibile mult mai multe lucruri decât acelea pe care noi le folosim de obicei. Dar să vrei să introduci dansuri de adorare, după părerea noastră se merge categoric exagerat de departe și se deschide ușa și poarta pentru multe lucruri păcătoase și carnale. În acest caz se uită că adorarea trebuie să aibă loc în *duh* și adevăr, deci într-un sens *spiritual*, la care contează o inimă mișcată sincer prin Duhul lui Dumnezeu, și nu de un fel natural sau pământesc. În afară de aceasta se uită și faptul că în tot Noul Testament lipsesc complet exemple pozitive, și pe lângă aceasta anumite pasaje biblice ne conduc de fapt la presupunerea total opusă, ca de exemplu Efeseni 5.19: „... vorbind între voi cu psalmi și cântări de laudă și cântări spirituale, laudând și cântând Domnului în inima voastră”.

Este păcat, să dansezi?

În privința aceasta nu vrem să cădem în cealaltă extremă, ca și cum atitudinea exterioară nu ar juca nici un rol. Dimpotrivă, în Scriptură se găsesc multe exemple, unde credincioșii au luat o anumită poziție înaintea lui Dumnezeu și unde cele spuse au fost confirmate prin atitudinea lor (îngenunchere, ridicarea mâinilor). Astfel nu este greșit dacă o cântare spirituală se cântă stând în picioare sau chiar îngenunchiați, așa cum pentru noi este foarte normal ca în orele de rugăciune să îngenunchem. Dar valoarea propriu-zisă, conținutul sau lucrul de care Domnul Isus Se poate bucura cu adevărat, are loc în inima noastră. Acolo Domnul vede ce este cu adevărat adorare și prețuire pentru El.

Adorarea, care vine din inimă

În final vrem să ne punem întrebarea serioasă: Cum se ajunge la astfel de idei, că ar trebui introduse așa-numitele dansuri de adorare? Am văzut deja, că dansul în sine nu este de respins și poate fi expresia unei bucuri spontane. Deci dacă vin astfel de întrebări, atunci trebuie să le luăm foarte, foarte în serios. Căci care este cauza profundă pentru aceste lucruri? Se dorește cumva camuflarea golului interior profund simțit în multele din străngerile laolaltă, de exemplu duminica dimineața? Însă noi putem duminica dimineața să fim și să aducem numai ceea ce noi în timpul săptămânii am învățat cu Domnul și de la Domnul și ce am văzut la El. Dar dacă în timpul săptămânii am trăit numai o viață creștină superficială, ne putem noi aștepta într-adevăr la spontaneitatea Duhului în dimineața zilei de duminică?

De regulă ceea ce mă mișcă duminica dimineața este ceea ce m-a mișcat și m-a preocupat deja în timpul săptămânii. Ar fi de exemplu un obicei bun (fără să vrem să facem din el o lege), ca cel puțin o dată pe săptămână, de preferat probabil sâmbătă seara, să ne preocupăm în mod deosebit cu ceea ce ar trebui să stea înaintea privirilor noastre duminica dimineața. Însă nu este o rezolvare bună ca această superficialitate lăuntrică și golul simțit de mulți, exprimat prin repetarea permanentă a acelorași rugăciuni, acelorași pasaje biblice și a acelorași gânduri (fără să ne facem prea multe gânduri în privința aceasta), să le compensăm cu dansuri de adorare sau alte lucruri asemănătoare. În loc de aceasta ar trebui mai bine să începem din nou să dedicăm toată viața noastră ca „jertfă vie plăcută lui Dumnezeu” și să trăim o viață cu Domnul și pentru Domnul.

Dacă dorința noastră profundă este să onorăm pe Domnul douăzeci și patru de ore pe zi, atunci de exemplu nici duminica dimineața nu ne va fi greu să facem aceasta, și atunci și ceilalți vor remarca aceasta. Atunci vom trăi din nou ceea ce spune în Matei 13.52, că „vom scoate din comoara noastră lucruri noi și vechi”. Vom fi atunci ca israelitul din Deuteronomul 26, care a mers la preot cu coșul celor dintâi roade și a pus coșul înaintea altarului Domnului. Dar dacă lipsește acest nou, acest cel dintâi rod (la care acest nou nu înseamnă o cunoaștere care niciodată nu a fost, ci o chestiune proaspătă!), atunci nu trebuie să ne mirăm de orele de adorare devenite fără gust.

Vă doresc vouă și îmi doresc mie un entuziasm veritabil și o adorare profund simțită pentru Domnul nostru Isus Hristos. Noi iubim, pentru că El ne-a iubit întâi!